

Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Ingerslev) antydede, overlades til vedkommende Kommune eller dem, der havde med Udelingen af slige Understøttelser at gjøre, og det kunde ikke være Noget, der saaledes blot og bart kunde sættes i Loven. Man kan stille Klasser op i Loven og kan da overlade til et Slags Jury, som vedkommende Fattigbestyrelse eller maasse Kommunalbestyrelsen i det Hele kan være, at afgjøre, under hvilken Klasse den Understøttede henhører. Jeg har kun villet sige dette Par Ord, fordi jeg antydede, at jeg vilde stille nogle Endringsforslag. Det kan jo for Næsten være vanskeligt nok at stille saadanne Forslag, naar der bliver nedsat Udvalg i Sagen, og man ikke bliver Medlem deraf, men det er jo muligt, at naar man henstiller dem til Udvalget, dette da kan tage Hensyn dertil. Jeg tror ogsaa, at der er flere end jeg, der have den Opfattelse af Grundlovens § 84, som jeg har udtalt, og af de Rettigheder, som hjemles ved denne Paragraf, saa at det jo heller ikke er ganske umuligt, at den samme Mening kan blive repræsenteret i Udvalget, især hvis det bliver nogenlunde talrigt. Jeg skal indskrænke mig til dette Par Bemærkninger.

Steenstrup: Det ærede Medlem for Kjøbenhavnns 1ste Valgkreds (Nimestad) gjorde nogle Bemærkninger, som jeg ikke godt kan lade gaa uimodsagte hen. Han urgerede navnlig stærkt, at han ikke forstod Lovforslagets § 2, eller at han ikke kunde billige den Tank, der ligger i § 2, som bestemmer, at ikke blot Manden er pligtig til at forsyge Konen, men ogsaa Konen pligtig til at forsyge Manden. Jeg kan ikke forstaa Andet end, at dette er det eneste Naturlige, og jeg vil henstille til det ærede Medlem, hvad han vilde synes om, at en Institutbestyrerinde, som tjener 4—5,000 Rd. om Aaret, lod sin Mand gaa paa Fattigvæsenet. Det vil vel sjældnere være Tilfældet, at Kvinden er den, der opretholder Familien, men det sker dog, og maasse det i Fremtiden vil ske endnu oftere. § 12 er det ærede Medlem heller ikke forstod med. Naar Noget er Nyt, finder man let noget Frastødende ved det, og det er maasse derfor, at jeg ikke finder Bestemmelserne i denne Paragraf frastødende, da jeg er fra Slesvig, hvor disse Bestemmelser ere gjældende. Det var der ikke sjældent, at man gif den Bei at paalægge Forældre og Børn indbyrdes at udrede en ekstraordinær Understøttelse, naar man fandt, at det kunde være billigt. Det er naturligvis ikke hyppigt Tilfældet, og det er ikke de Penge, som komme ind ad den Bei, der skulle hjælpe Fattigvæsenet, men det er den Omstændighed, at Bestemmelsen i det Hele eksisterer, der hjælper til at gjøre Kommunens Stilling bedre; thi paa Grund af, at Bestemmelsen gjælder, vil selvfølgelig mangen Gang hverken Forældre eller Børn vægre sig ved at yde den Hjælp, som ellers vilde blive dem

paatvungen. Naar det derimod i § 12 bestemmes, at Amtmanden skal fastsætte, om Hjælpen skal ydes; og hvor stor den skal være, saa synes jeg ikke rigtig derom; men da det er et nyt Princip, som her indføres, kan der ganske vist være Noget, der taler imod, at Fattigbestyrelsen selv skal gjøre det. — Der var et tredje Punkt, som det ærede Medlem fandt høist besynderligt, dette Bodmeri med Mennesker, nemlig at den Kommune, af hvem den Fattige sidst havde faaet Understøttelse, skulde have sin Fordring først dækket i Tilfælde af Konkurrencen mellem forskjellige Kommuner. Jeg finder denne Bestemmelse ganske naturlig. Naar En nemlig først er kommen til at blive forsyret af sit Fødesteds Kommune og senere bliver selvstændig Mand og gaar over i en anden Kommune, hvor han forbliver i 10 Aar, erhverver selvstændig Forsørgelsesret i Kommunen og senere faar Hjælp af denne Kommune, saa siger jeg, at den sidste Kommune har reddet den første fra at sørge for denne Mand, og derfor er det ogsaa rimeligt, at dens Fordring bliver dækket før den Kommunes Fordring, hvor Manden egentlig har hjemme. Altsaa skal der være en Regel, saa er det netop den bedste, der findes i Lovforslaget. Da Tiden er saa langt fremrykket, skal jeg ikke opholde mig videre ved Sagen. Det forekommer mig, at den vigtigste Bestemmelse i Loven er den om de 10 Aar. Derfor man vilde gjøre det til den almindelige Regel, at Fødestedet var det Sted, hvor Vedkommende skulde forsyrges, saa havde man slet ingen Bestemmelse om, at et vist Næremaal kunde komme til at udvæde nogen Indflydelse; men det er min Overbevisning, at ingen Bestemmelse i Fattigloven har virket mere til at fkaane Kommunerne for at komme til at betale end den, der sætter en vis Tid, hvori en Mand skal være i en Kommune for at kunne faae Hjælp fra denne Kommune; thi han anstrænger sig da til det Alleryderste for ikke at behøve Hjælpen, før han kan faae den paa det Sted, hvor han er. Derfor det altid var Fødestokommunen, som var den forsørgelsespligtige, vilde den Trængende til enhver Tid kunne forlange Hjælp af den, fordi han vidste, at han ikke kunde blive forsørgelsesberettiget i nogen anden Kommune end i sin Fødestokommune; men naar der staar en Frist i Loven, saa er han opfordret til at holde den Tid ud, som er nødvendig, for at han kan faae Hjælp fra det Sted, hvor han opholder sig, og hvor han helst vil blive. Det er derfor en Selvfølge, at en Frist af 10 Aar vil hjælpe mere end en Frist af 5 Aar, thi har en Mand f. Ex. været i Kommunen i 7 Aar, anstrænger han sig for at naae Liaarsdagen uden at faae Hjælp, men har han naaet den, forlanger han den Hjælp, som han ikke vilde have, naar han skulde sendes andetsteds hen, f. Ex. til Skagen, for at faae den. Jeg siger derfor, laaber os endelig beholde Bestemmelsen om de 10 Aar ubeskåret.